

[Inger Stilling Pedersen]

tilbyder handicappede, er sådan, at vi selv ville være tilfredse med dem. Kunne vi leve under dem?

Jeg har talt med adskillige handicappede, som har levet en normal tilværelse indtil et vist tidspunkt og så pludselig er blevet ramt af et eller andet, der gør, at de ikke længere er den samme person. Det er svært. Ganske almindelige småting bliver næsten umulige at gøre, og så støder man hele tiden på begrænsninger, når man skal færdes. Man kan ikke komme ud, og det koster penge. Man kan ikke få dit, og man kan ikke få dat, og er det nu også nødvendigt? Kan du ikke klare dig på den og den måde?

Dér er det nok nødvendigt, at ministeren også prøver at få kontakt med de personer, der sidder rundt omkring i landet og administrerer lovene. Vi skal prøve at få også dem til at forstå, hvad det egentlig vil sige at være handicappet. Det er jo ikke bare et spørgsmål om arbejde eller ikke arbejde. Det er også et spørgsmål om at kunne komme hen til det arbejde og komme omkring i det hele taget. Det er dette at blive mødt med spørgsmålet: Er det nu nødvendigt? hvis man skal have noget hjælp.

Jeg tror ligesom fru Lone Dybkjær, at hvis vi skal have de handicappede ind på arbejdsmarkedet, bliver vi nødt til at give dem et eller andet med. Hvis en handicappet f.eks. ikke er i stand til at arbejde fuldt ud eller skal have ekstra service på en eller anden måde, er der vel i dag meget få arbejdsgivere, der har råd til at tage den pågældende, når de kan få nogle medarbejdere uden de problemer. Dette forslag lægger op til, at man nu får denne enhed, og at man skal se på spørgsmålet som en helhed. Men der må komme andre initiativer. Vi må f.eks. på arbejdsmarkedsområdet, ligesom vi har set det på trafikområdet, se på, hvad der skal til, for at vi kan få nogle handicappede ud i arbejde.

Nu har vi ofte talt om fysiske handicap, men der er jo også mange med psykiske handicap, og det er måske en af de grupper, der har det allersværest, for man kan jo ikke umiddelbart se på disse mennesker, at de fejler noget. De støder mod en barriere, de støder på nogle forhold, som gør, at de har meget, meget svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet. Mange mennesker trækker sig tre skridt tilbage, når de

hører, at en person er eller har været psykisk syg. Hvad gør vi for at hjælpe denne store gruppe? Jeg mener, at det er en af vores mest forsømte grupper.

Der skal altså ikke herske tvivl om, at Kristeligt Folkeparti mener, det er vigtigt, at vi gør noget. Vi har et ansvar, og vi har såmænd også et ansvar over for os selv, fordi det som sagt også kan ramme os selv. Kristeligt Folkeparti er positivt over for forslaget og vil gerne være med til at drøfte det i udvalget, og vi vil også gerne være med til at gå videre.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Det har været gennemgående for indlæggene i dag, at vi fra Folketingets side er meget interesserede i at gøre noget for handicappede – lige fra ligestilling og over til ligebehandling. Med de to sidste indlæg har vi ligesom talt os endnu mere varme i denne sag, uden at jeg dermed på nogen måde vil sige, at ordførerne for de partier, der først var heroppe, ikke var lige så engageret i tingene. Men det har jo at gøre med, at det er et område, som vi alle på en eller anden måde har et forhold til.

Fru Jytte Hilden stillede mig et spørgsmål vedrørende cirkulæret om fortrinsstilling vedrørende arbejde: Det var vel ikke sådan, at fordi det ikke var nævnt i dette beslutningsforslag, så var det lagt i skuffen? Det har nok sin naturlige forklaring i, at det cirkulære ligger i Arbejdsministeriets regi; men det er gældende som hidtil.

Jeg fik også et spørgsmål fra fru Jytte Hilden om Ombudsmandens kompetence. Det, jeg har valgt at sætte på tryk her vedrørende Ombudsmanden, er den praksis, som er gældende i dag. Jeg er vidende om, at Det Centrale Handicapråd har skrevet til Folketingets Præsidium om at give Ombudsmanden en anden kompetence på dette område. Jeg er ikke vidende om, hvor langt Folketingets Præsidium er kommet med dette arbejde, men formuleringen i beslutningsforslagets bemærkninger dækker altså det, man arbejder efter for øjeblikket.

Jeg fik også et spørgsmål fra fru Bente Juncker – nu er hun her ikke – om baggrunden for, at dette beslutningsforslag var blevet fremsat. Det kan da ingen være i tvivl om, da alle partier i Folketinget jo har fået et brev fra Det Centrale Handicapråd om, at man havde et